

KULTURA | SZTUKA | HISTORIA | NAUKI SPOŁECZNOŚCIOWE
CULTURA | ARTE | HISTORIA | SCIENCES | REDES SOCIALES

VISTULART

BAILE DE LA VIDA Y
CANCION DE LA MUERTE:
HISTORIA DE LOS
APACHES

TANIEC ŻYCIA I PIEŚŃ ŚMIERCI:

**HISTORIA
APACZÓW**

ENSEÑANDO EL
ESPAÑOL MEXICANO
CON DIEGO MÉNDEZ

@MEXTALKI

**UCZĄC HISZPAŃSKIEGO
Z MĘKSYKU
Z DIEGO MÉNDEZEM**

DESCUBRE
COLOMBIA

UNA GUÍA CULTURAL PARA CONOCER EL ALMA
DEL PAÍS EN SU DÍA DE LA INDEPENDENCIA

**ODKRYJ
KOLUMBIĘ**

KULTUROWY PRZEWODNIK PO DUSZY
KRAJU Z OKAZJI DNIA NIEPODLEGŁOŚCI

www.vistularte.pl

PORTADA

STRONA TYTUŁOWA

Cómo nació la idea de crear tu canal en español y por qué decidiste enfocarte con expresiones mexicanas.

Claro, yo tuve un acercamiento para enseñar español cuando tenía 18 años. Estaba estudiando en Canadá en un programa de intercambio y para obtener un poco de dinero empecé a enseñar español en línea.

.....

Skąd wziął się pomysł na stworzenie kanału po hiszpańsku i dlaczego postanowiłeś skupić się na meksykańskich wyrażeniach.

Oczywiście. Zaczęłem uczyć hiszpańskiego, kiedy miałem 18 lat. Studiowałem w Kanadzie w ramach programu wymiany i żeby dorobić trochę pieniędzy, zacząłem uczyć hiszpańskiego online.

.....

CARTA

EDITORIAL

LIST REDAKCYJNY

Bienvenidos a la primera revista digital en español y polaco un proyecto creado con pasión, ideas frescas y una visión global desde Polonia para el mundo.

Nace un nuevo espacio de encuentro, de conocimiento y de inspiración. Aquí hablaremos de lo que nos mueve, nos conecta y nos transforma: salud, ciencia, tecnología, arte, redes sociales, cultura y mucho más.

Esta revista es un puente entre lenguajes, culturas y maneras de ver el mundo. Queremos crear comunidad, compartir información de valor y abrir conversaciones que trasciendan fronteras.

¡Gracias por ser parte de este inicio!

La primera revista digital desde Polonia escrita en polaco y español. ¡Esto recién comienza!

Con cariño,
J. Walle

Witamy w pierwszym cyfrowym magazynie w języku hiszpańskim i polskim, projekcie stworzonym z pasją, świeżymi pomysłami i globalną wizją z Polski na świat.

Powstaje nowa przestrzeń spotkań, wiedzy i inspiracji. Będziemy tutaj mówić o tym, co nas porusza, łączy i zmienia: zdrowie, nauka, technologia, sztuka, media społecznościowe, kultura i wiele więcej.

Ten magazyn to most między językami, kulturami i sposobami postrzegania świata. Chcemy budować społeczność, dzielić się wartościową wiedzą i otwierać rozmowy, które przekraczają granice.

Dziękujemy, że jesteś częścią tego początku!

Pierwszy magazyn cyfrowy z Polski, napisany po polsku i po hiszpańsku. To dopiero początek!

Z serdecznymi pozdrowieniami,
J. Walle

El contenido no puede ser reproducido total o parcialmente sin citar la fuente y la liga a la página www.vistularte.pl

El contenido tiene fines informativos y de entretenimiento exclusivamente.

Las respuestas de entrevistas, contenido de los artículos particulares y los anuncios es responsabilidad exclusiva de los autores y los anunciantes y no refleja necesariamente el punto de vista de la revista **VISTULARTE** y **ALIVE TODAY FOUNDATION**.

El contenido de los anuncios publicitarios, así como el producto o servicio que ofrecen es responsabilidad exclusiva de cada anunciante.

(c) 2016-2025 ALIVE TODAY FOUNDATION.

Todos los derechos reservados.

¿Te interesa colaborar con nosotros?

Escríbenos un mensaje a vistularte@gmail.com

Zawartość nie może być powielana w całości lub w części bez podania źródła i linku do www.vistularte.pl

Zawartość służy wyłącznie celom informacyjnym i rozrywkowym.

*Odpowiedzi na wywiady, treść poszczególnych artykułów i reklam jest wyłączną odpowiedzialnością autorów i reklamodawców i niekoniecznie odzwierciedla poglądy magazynu **VISTULARTE** i **ALIVE TODAY FOUNDATION**. Za treść reklam, jak również za produkt lub usługę, które oferują, odpowiada wyłącznie reklamodawca.*

(c) 2016-2025 ALIVE TODAY FOUNDATION.

Wszelkie prawa zastrzeżone.

Chcesz z nami współpracować?

Wyślij nam wiadomość e-mail na adres vistularte@gmail.com

JULIO / LIPIEC 2025

KULTURA | SZTUKA | HISTORIA | NAUKA | TRENDY | SIECI SPOŁECZNOŚCIOWE
CULTURA | ARTE | HISTORIA | CIENCIA | TENDENCIAS | REDES SOCIALES

VISTULARTE

Esta revista electrónica es una creación de la Fundación "Alive Today Foundation".

Ten e-magazyn jest dziełem Fundacji "Alive Today".

<http://www.alivetoday.org>

KRS **0000651571**

NIP **6762518425**

FUNDADOR "ALIVE TODAY FOUNDATION"
Y GESTION "VISTULARTE"
ZAŁOŻYCIEL FUNDACJI "ALIVE TODAY"
I ZARZĄDZANIE "VISTULARTE"

Juan Walle

REDACCIONES **ARTYKUŁY I REDAKCJA**

Weronika Bazydło

Anna Kraus

Beata Sylwestrzak

ARTE Y DISEÑO GRÁFICO
PROJEKT ARTYSTYCZNY I GRAFICZNY

Juan Walle

PUBLICIDAD
REKLAMA

vistularte@gmail.com

FOTOGRAFÍAS **FOTOGRAFIE**

Juan Walle

Anna Kraus

FOTOGRAFÍAS Y ANIMACIONES
FOTOGRAFIE I ANIMACJE

90% de nuestras fotografías y animaciones son realizadas con Inteligencia artificial (AI), así que los derechos son propiedad de Alive Today Foundation, en caso de lo contrario se dará el reconocimiento al fotógrafo.

90% naszych fotografii i animacji powstaje przy użyciu sztucznej inteligencji (AI), dlatego prawa autorskie należą do fundacji Alive Today Foundation; w przeciwnym wypadku, autorstwo zostanie przypisane fotografowi.

ÍNDICE INDEKS

ENTRE LOS SONIDOS DE CHOPIN.

UN PASEO POR LA CASA
Y EL PARQUE DE
ŻELAZOWA WOLA

WŚRÓD DŹWIĘKÓW CHOPINA.

SPACER PO DOMU
I PARKU W
ŻELAZOWEJ WOLI

6

12

DESCUBRE COLOMBIA

UNA GUÍA CULTURAL PARA CONOCER EL ALMA
DEL PAÍS EN SU DÍA DE LA INDEPENDENCIA

ODKRYJ KOLUMBIĘ

KULTUROWY PRZEWODNIK PO DUSZY
KRAJU Z OKAZJI DNIA NIEPODLEGŁOŚCI

18

ENSEÑANDO EL ESPAÑOL MEXICANO CON DIEGO MÉNDEZ

@MEXTALKI

*UCZĄC HISZPAŃSKIEGO
Z MÉKSYKU
Z DIEGO MÉNDEZEM*

26

SABO TACO

LOS SABORES DE MÉXICO
SMAKI MEKSYKU

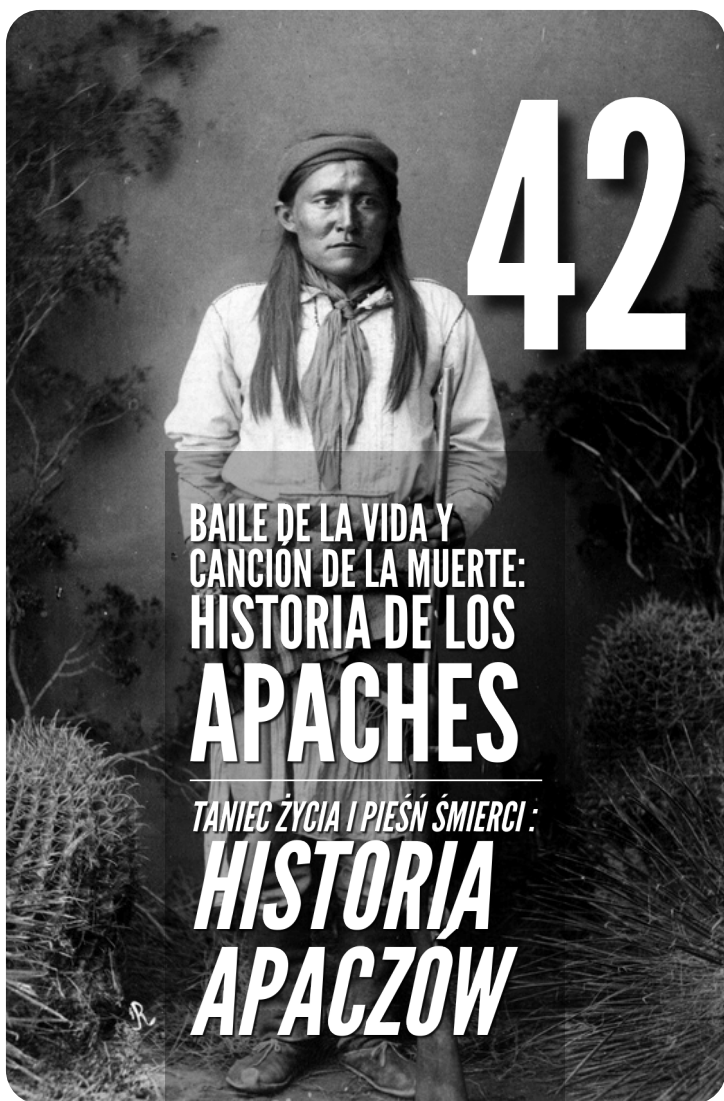

32

FUERTEVENTURA

LA ISLA CANARIA MÁS ANTIGUA

NAJSTARSZA WYSPA KANARYJSKA

42

BAILE DE LA VIDA Y
CANCION DE LA MUERTE:
HISTORIA DE LOS
APACHES

TANIEC ŻYCIA I PIEŚŃ ŚMIERCI :

*HISTORIA
APACZOW*

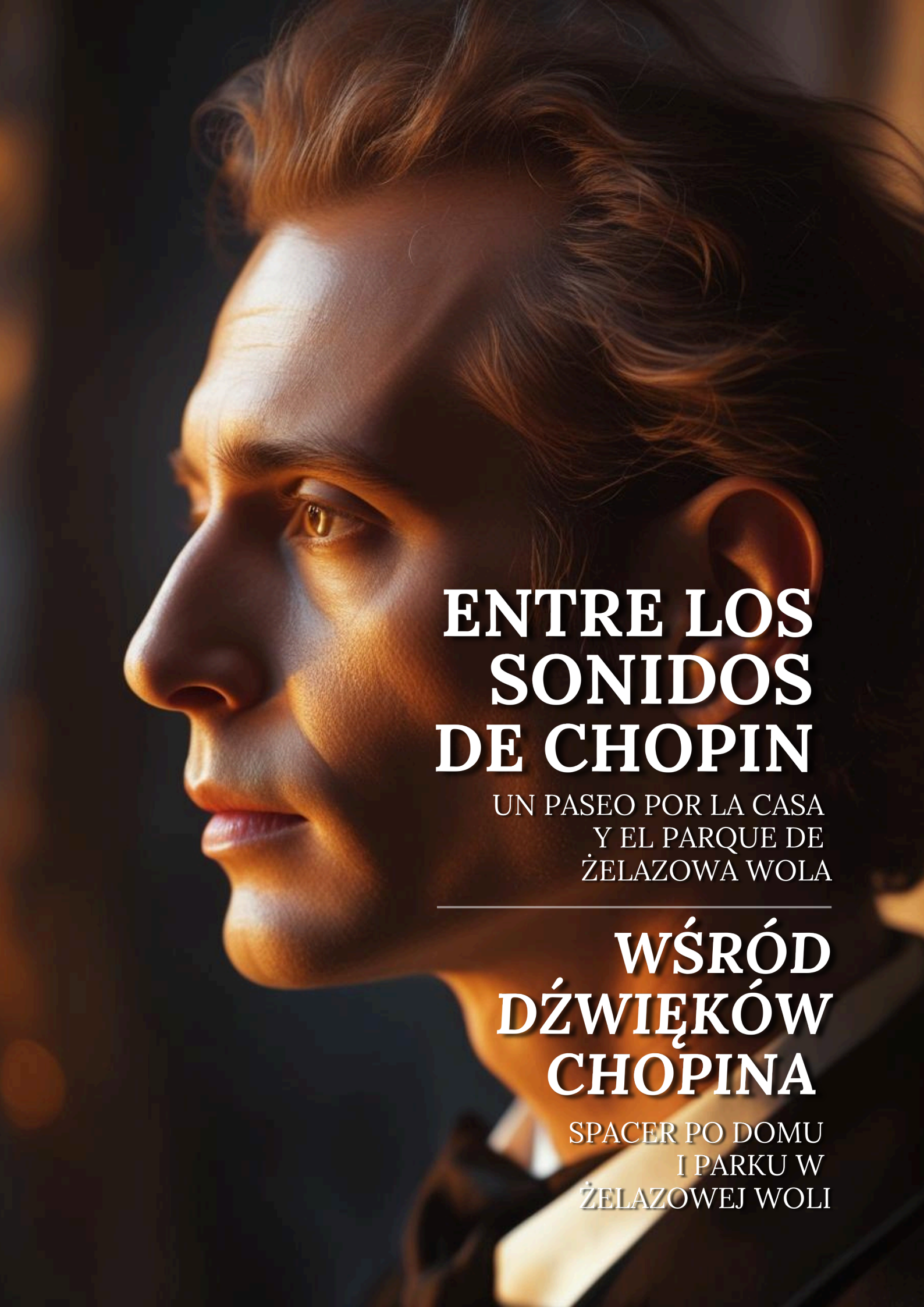

48

ALEBRIJES

LA FANTÁSTICA
IMAGINACIÓN MEXICANA

FANTAZYJNA MEKSYKAŃSKA
WYOBRAZANIA

ENTRE LOS SONIDOS DE CHOPIN

UN PASEO POR LA CASA
Y EL PARQUE DE
ŻELAZOWA WOLA

WŚRÓD DŹWIĘKÓW CHOPINA

SPACER PO DOMU
I PARKU W
ŻELAZOWEJ WOLI

Fryderyk Chopin es uno de los compositores polacos de música clásica más reconocidos del mundo. Sus obras son interpretadas por pianistas en todos los rincones del planeta. El propio artista viajó mucho por Europa. Aunque pasó la mayor parte de su vida adulta en París —centro intelectual y cultural del siglo XIX—, su vida y obra están estrechamente ligadas a Varsovia, donde creció, se formó y compuso sus primeras obras. No obstante, nació en Żelazowa Wola, un pueblo cercano a la capital polaca.

Fryderyk Chopin to jeden z najbardziej rozpoznawalnych polskich kompozytorów muzyki klasycznej. Jego utwory wykonują pianiści na całym świecie. Sam artysta wiele podróżował po Europie. Choć większość dorosłego życia spędził w Paryżu, w centrum intelektualnym i kulturalnym XIX wieku, to jego życie i twórczość nierozdzielnie związane są z Warszawą, gdzie dorastał, kształcił się i komponował pierwsze dzieła. Urodził się zaś w Żelazowej Woli, wsi niedaleko stolicy Polski.

Nacimiento y juventud

Actualmente, en Żelazowa Wola se encuentra la Casa Natal de Fryderyk Chopin, rodeada de un parque. Fue precisamente allí donde vino al mundo. La fecha exacta de su nacimiento no se conoce con certeza, aunque él mismo y su familia consideraban el 1 de marzo de 1810 como la oficial. En cambio, en el acta de bautismo registrada en la iglesia parroquial del pueblo de Brochów figura el 22 de febrero. Hasta hoy, esta discrepancia no ha sido aclarada. Fryderyk nació en una casa anexa perteneciente a la finca de los condes Skarbek. Tenía tres hermanas: una mayor, Ludwika, y dos menores, Izabela y Emilia.

Narodziny i młodość

Obecnie w Żelazowej Woli mieści się Dom Urodzenia Fryderyka Chopina i Park. Tam bowiem przyszedł na świat. Dokładna data jego narodzin nie jest znana, ale on sam i jego rodzina uznawali 1 marca 1810 roku. Natomiast w kościele parafialnym we wsi Brochów do metryki chrztu wpisano 22 lutego. Do teraz nie wyjaśniono tej rozbieżności. Fryderyk przyszedł na świat w oficynie należącej do majątku hrabiów Skarbków. Miał trzy siostry: starszą Ludwikę oraz młodsze – Izabelę i Emilię.

Cuando tenía seis meses, su familia se mudó a Varsovia. Vivieron en el Palacio Sajón, donde su padre, Mikołaj, consiguió trabajo como profesor en el Liceo de Varsovia. Allí también estudió Fryderyk entre 1823 y 1826. Primero fue educado en casa y, más tarde, entre 1826 y 1829, asistió a la Escuela Superior de Música.

En 1830 se fue de Varsovia, primero a Viena y luego a París, donde falleció el 17 de octubre de 1849. Fue precisamente en la capital francesa donde compuso sus obras más importantes: preludios, nocturnos, estudios, baladas y mazurcas.

El museo en Żelazowa Wola

Aunque Chopin no pasó mucho tiempo en Żelazowa Wola, este lugar sigue siendo hasta hoy un punto esencial en el mapa de su vida. La idea de crear un museo dedicado al compositor polaco surgió a finales del siglo XIX, pero su realización comenzó recién en los años 30 del siglo XX. El edificio fue completamente renovado y se le añadió un pórtico con columnas que le dio el aspecto de una casa señorial. Además, se comenzaron a acondicionar los interiores. La inauguración oficial del museo tuvo lugar en 1949, en el centenario de la muerte del pianista, ya que antes no fue posible debido al estallido de la Segunda Guerra Mundial.

La primera exposición recreaba el estilo de una mansión nobiliaria polaca. En 2010, con motivo del bicentenario de su nacimiento, se presentó una nueva muestra más sencilla, acompañada de una audioguía que guiaba a los visitantes por el parque y la casa histórica.

Gdy miał pół roku, jego rodzina przeprowadziła się do Warszawy. Zamieszkali w Pałacu Saskim, gdzie jego ojciec – Mikołaj dostał pracę w Liceum Warszawskim. Tam też w latach 1823-1826 uczęszczał Fryderyk. Najpierw uczył się w domu, a w latach 1826-29 chodził do Szkoły Głównej Muzyki.

W 1830 roku wyjechał z Warszawy – najpierw do Wiednia, a następnie do Paryża, gdzie zmarł 17 października 1849. To właśnie w stolicy Francji powstały jego najważniejsze dzieła: preludia, nokturny, etiudy, ballady i mazurki.

Muzeum w Żelazowej Woli

Choć Chopin nie spędził wiele czasu w Żelazowej Woli, to miejsce to do dziś pozostaje ważnym punktem na mapie odnośnie jego osoby. Pomysł utworzenia muzeum dedykowanego polskiemu kompozytorowi pojawił się pod koniec XIX wieku, a jego realizację rozpoczęto w latach 30. XX wieku. Budynek przeszedł gruntowny remont, a dodanie kolumnowego ganku nadało mu charakter dworu szlacheckiego. Do tego, zaczęto też urządzać wnętrza. Oficjalne otwarcie muzeum odbyło się w 1949 r. – w 100. rocznicę śmierci pianisty. Wcześniej nie doszło do otwarcia ze względu na wybuch II wojny światowej.

Pierwsza ekspozycja oddawała styl polskiego dworku szlacheckiego. W 2010 roku z okazji 200. rocznicy urodzin zrealizowano nową, uproszczoną ekspozycję, której towarzyszył audioprzewodnik oprowadzający zwiedzających po parku i zabytkowej oficynie.

La exposición fue el resultado de una minuciosa investigación histórica sobre el lugar de nacimiento del compositor, realizada en vísperas del Año Chopin (2010).

La muestra actual se basa en los hallazgos más recientes sobre la historia del sitio. En el siglo XIX, la casa de los Chopin era un anexo de la finca con funciones tanto residenciales como utilitarias. Estaba dividida en dos partes: la derecha albergaba las habitaciones de la familia, y la izquierda, las estancias del servicio y la cocina. La nueva exposición refleja esta división y presenta dos historias paralelas: la de las familias Chopin y Skarbek, y la del proceso de creación del museo dedicado al artista.

La visita comienza con la historia de Żelazowa Wola a principios del siglo XIX y muestra la relación de amistad entre dos familias: los propietarios de la finca, los Skarbek, y Justyna y Mikołaj Chopin. Esta parte se desarrolla en tres estancias: la sala de estar de los Chopin y el despacho de Michał Skarbek —reconstruidos según modelos históricos, con mobiliario y objetos de la época—. La tercera habitación, donde nació Fryderyk Chopin, se ha transformado simbólicamente en una sala de conciertos, donde desde hace más de 60 años se celebran recitales dedicados al compositor. La decoración es sencilla: un retrato de Chopin, un piano y flores.

Wystawa była efektem szczegółowych badań historycznych, związanych z miejscem urodzenia kompozytora, przeprowadzonych przed obchodami Roku Chopinowskiego (2010).

Obecna wystawa opiera się na najnowszych ustaleniach dotyczących historii miejsca. W XIX w. dom Chopinów był oficyną dworską o funkcji mieszkalno-gospodarczej. Dzielił się na dwie części – prawa składała się z pokoiów domowników, a lewa z pomieszczeń dla służby i kuchni. Nowa ekspozycja odwzorowuje ten podział i przedstawia dwie równoległe historie - rodziny Chopinów i Skarbków oraz dzieje tworzenia muzeum poświęconego artyście.

Wystawa rozpoczyna się od opowieści o Żelazowej Woli z początków XIX wieku i przedstawia historię dwóch zaprzyjaźnionych rodzin: właścicieli majątku - Skarbków oraz Justyny i Mikołaja Chopinów. Tło dla tej części stanowią trzy pomieszczenia: pokój dzienny Chopinów oraz gabinet Michała Skarbka - zrekonstruowane na wzór historycznych wnętrz z użyciem mebli i przedmiotów z epoki. Trzeci pokój, w którym urodził się Fryderyk Chopin, został symbolicznie przekształcony w przestrzeń koncertową, gdzie od ponad 60 lat odbywają się recitale chopinowskie. Wystrój jest prosty, a znajdują się tam: wizerunek kompozytora, fortepian i kwiaty.

Después, cruzando el vestíbulo, se accede a la llamada Sala Musical, donde comienza la segunda parte de la exposición, dedicada a la historia del museo. La decoración se inspira en la muestra anterior a la guerra y presenta muebles de época, tejidos decorativos y un piano antiguo, utilizado en los conciertos de salón.

La casa y el parque de Chopin

Las dos últimas salas tienen un carácter más informativo: muestran la transformación de un modesto anexo en una casa de importancia nacional, así como el concepto del parque modernista que rodea la Casa Natal de Chopin.

Uno de los elementos más destacados de la exposición son los objetos originales y recuerdos familiares de los Chopin —incluidos libros— presentados por primera vez en Żelazowa Wola en tal cantidad. Entre ellos se encuentran libros del padre, primeras ediciones de las composiciones del joven músico y una carta escrita por Fryderyk a los 17 años, dirigida a su familia.

Durante el paseo por el parque, en ciertos puntos se pueden escuchar obras de Chopin reproducidas a través de altavoces. También se celebran conciertos al aire libre, incluidos recitales de jazz polaco. El parque invita al descanso: se puede pasear entre su variada vegetación o caminar junto al estanque.

Dalej, przechodząc przez sień wchodzi się do tzw. Pokoju Muzycznego, w którym rozpoczyna się druga część wystawy – poświęcona historii tworzenia muzeum poświęconego kompozytorowi. Wystrój jest inspirowany przedwojenną ekspozycją i zawiera stylizowane meble, tkaniny oraz fortepian z epoki, używany podczas koncertów salonowych.

Dom i Park Chopina

Dwa ostatnie pomieszczenia mają charakter informacyjny – prezentują przekształcenie skromnej oficyny w narodowy dwór oraz koncepcję modernistycznego parku otaczającego Dom Urodzenia Chopina.

Ważnym punktem wystawy są oryginalne przedmioty i pamiątki rodzinne Chopinów, w tym książki po raz pierwszy prezentowane tak licznie w Żelazowej Woli. Wśród nich znajdują się książki ojca, pierwsze wydania kompozycji młodego muzyka, list 17-letniego Fryderyka do rodziny.

Podczas spaceru po parku miejscami można usłyszeć dźwięki utworów Chopinowskich, emitowanych z głośników. W plenerze odbywają się też koncerty, m.in. polskiego jazzu. W parku można odpocząć, przechadzając się alejkami wśród różnorodnej roślinności oraz nad stawem.

En 1807, como comandante de la llamada III Legión —parte del ejército polaco—, participó, entre otras acciones, en la liberación de territorios polacos en la orilla izquierda del Vístula: tomó Tczew, intervino en el asedio de Gdańsk y en la batalla de Friedland.

Tras la derrota de Napoleón, Dąbrowski regresó a Varsovia y fue nombrado jefe del Comité de Organización Militar, encargado de formar el ejército del Reino de Polonia. Recibió el título de general de caballería y ocupó el cargo de senador-voivoda.

Debido al deterioro de su salud, renunció a sus funciones públicas y se retiró a su propiedad en Winna Góra, en el Gran Ducado de Poznań, donde falleció el 6 de junio de 1818.

Escrito por: **BEATA SYLWESTRZAK**

W 1807 roku jako dowódca tzw. III Legii, będącej częścią wojsk polskich, brał udział m.in. w wyzwolaniu ziem polskich na lewym brzegu Wisły – zdobywał Tczew, uczestniczył w oblężeniu Gdańska i w bitwie pod Frydlandem.

Po klęsce Napoleona Dąbrowski powrócił do Warszawy i został szefem Komitetu Organizacyjnego Wojskowego, którego celem było utworzenie armii Królestwa Polskiego. Otrzymał tytuł generała jazdy i pełnił funkcję senatora-wojewody.

Ze względu na pogarszający się stan zdrowia zrezygnował z funkcji publicznych i osiadł w swoim majątku w Winnej Górze w Wielkim Księstwie Poznańskim. Tam zmarł 6 czerwca 1818 roku.

Autorka: **BEATA SYLWESTRZAK**

DESCUBRE COLOMBIA

UNA GUÍA CULTURAL PARA CONOCER EL ALMA
DEL PAÍS EN SU DÍA DE LA INDEPENDENCIA

ODKRYJ KOLUMBIĘ

*KULTUROWY PRZEWODNIK PO DUSZY
KRAJU Z OKAZJI DNIA NIEPODLEGŁOŚCI*

El 20 de julio se celebra la Independencia de Colombia. En 1810 se firmó el Acta de Independencia en Bogotá. El territorio, conocido entonces como parte del Virreinato de la Nueva Granada, comenzó su proceso de emancipación del dominio español y sentó las bases de un nuevo país. A este acontecimiento se lo conoce como el Grito de Independencia. A partir de ese momento, se formaron juntas de gobierno que asumieron el control político y administrativo del territorio.

¿Qué significa hoy la independencia para los colombianos? ¿Y qué nos revela la cultura sobre la identidad colombiana contemporánea?

¡Vamos a descubrir Colombia juntos!

"Colombia suena diferente porque está hecha de muchas voces." — Carlos Vives

20 lipca Kolumbia obchodzi Dzień Niepodległości. W 1810 roku w Bogocie podpisano Akt Niepodległości. Terytorium, znane wówczas jako część Wicekrólestwa Nowej Granady, rozpoczęło proces wyzwalać się spod hiszpańskiej dominacji i dało początek nowemu państwu. To wydarzenie znane jest jako "Grito de Independencia" – "Krzyk Niepodległości". Od tego momentu zaczęły powstawać rady rewolucyjne, które przejmowały kontrolę polityczną i administracyjną nad terytorium.

Czym dziś jest niepodległość dla Kolumbijczyków?

I co współczesna kultura mówi nam o kolumbijskiej tożsamości?

Odkryjmy Kolumbię razem!

"Kolumbia brzmi inaczej, bo jest stworzona z wielu głosów." — Carlos Vives

**INDEPENDENCIA DE
COLOMBIA**
— 20 DE JULIO —

Literatura

Laura Restrepo, en **Delirio**, nos sumerge en una Colombia fracturada por la violencia del narcotráfico, entre lo íntimo y lo político. Su prosa es feroz, hipnótica, imposible de soltar.

William Ospina revisita la conquista desde una mirada poética e incómoda. En **El país de la canela**, denuncia los sueños de oro y la devastación de la selva.

Piedad Bonnett, poeta, narradora y ensayista, escribe con la fuerza de quien ha vivido el dolor y lo transforma en palabra. Su poesía es memoria y resistencia.

“

“La vida no es la que uno vivió, sino la que uno recuerda y cómo la recuerda para contarla.” — Gabriel García Márquez

”

Música

En la costa Caribe resuenan los tambores de **Totó la Momposina**, leyenda viva que reivindica las raíces afrocolombianas.

Desde Santa Marta, **Carlos Vives** modernizó el vallenato y nos regaló La tierra del olvido, himno de nostalgia y alegría.

La escena actual también brilla: **Bomba Estéreo** mezcla cumbia con electrónica, mientras que Monsieur Periné aporta frescura y teatralidad.

“

“El tambor es mi raíz. Cuando suena, mi corazón late como el de mi abuela.” — Totó la Momposina

”

Literatura

Laura Restrepo w powieści **Delirio** zabiera nas do Kolumbii rozdartej przez przemoc karteli narkotykowych, gdzie granice między tym, co prywatne, a tym, co polityczne, zacierają się. Jej proza jest ostra, hipnotyzująca i nie pozwala się oderwać.

William Ospina spogląda na konkwistę z poetyckiej i niewygodnej perspektywy. W **El país de la canela** ujawnia złudzenia o złocie i wyniszczającą eksploatację dżungli.

Piedad Bonnett, poetka, prozaiczka i eseistka, pisze z siłą kogoś, kto przeszedł przez ból i zamienił go w słowo. Jej poezja to pamięć i opór.

“

“Życie nie jest tym, co człowiek przeżył, ale tym, co i jak zapamiętał..” — Gabriel García Márquez

”

Muzyka

Na karaibskim wybrzeżu rozbrzmiewają bębny **Totó la Momposiny**, żyjącej legendy, która pielęgnuje afrokolumbijskie korzenie.

Ze Santa Marty pochodzi **Carlos Vives**, który unowocześnił tradycyjny vallenato i podarował nam hymn nostalgii i radości – La tierra del olvido.

Współczesna scena muzyczna również błyszczy: **Bomba Estéreo** łączy cumbię z elektroniką, a Monsieur Periné wnosi świeżość i teatralność.

“

“Bęben to moje korzenie. Gdy brzmi, moje serce bije jak serce mojej babci.” — Totó la Momposina

”

Cine

Somos calentura (2018, dir. Jorge Navas) muestra cómo el baile ayuda a los jóvenes a sobrevivir y escapar de la violencia que los rodea.

El abrazo de la serpiente (2015, dir. Ciro Guerra) es un viaje espiritual por el Amazonas, donde el colonialismo y la cosmovisión indígena se cruzan.

Los colores de la montaña (2010, dir. Carlos César Arbeláez) narra la guerra desde los ojos de un niño que solo quiere recuperar su balón.

“Lo que un país no cuenta, termina por olvidarlo.”
— William Ospina

Kino

Somos calentura (2018, reż. Jorge Navas) pokazuje, jak taniec pomaga młodym ludziom przetrwać i uciec od otaczającej ich przemocy.

W objęciach węża (2015, reż. Ciro Guerra) to duchowa podróż przez Amazonię, w której zderzają się kolonializm i rdzenna kosmowizja.

Kolorowe wzgórza (2010, reż. Carlos César Arbeláez) ukazuje wojnę oczami dziecka, które pragnie tylko odzyskać swoją piłkę.

“To, czego kraj nie opowiada, zostaje zapomniane.”
— William Ospina

Series

El robo del siglo relata el asalto al Banco de la República en Valledupar en 1994, con humor negro y crítica social.

Frontera verde sigue una investigación en la Amazonía colombiana que desemboca en el descubrimiento de un misterio místico.

“

“Nuestra raza es una sinfonía de resistencias.” — Manuel Zapata Olivella

”

Comida

El **ajiaco santafereño** (sopa de papas, pollo y guascas) es sinónimo de hogar.

La **bandeja paisa**, con frijoles, arroz, carne, plátano frito y huevo, es abundancia en un solo plato.

El **café colombiano** es un símbolo nacional en todo el mundo.

“

“Colombia no es un país: es una pasión violenta.” — Fernando Vallejo

”

Serial

El robo del siglo opowiada o napadzie na Bank Republiki w Valledupar w 1994 roku – z czarnym humorem i ostrą krytyką społeczną.

Zielona granica to serial, którego akcja toczy się w kolumbijskiej Amazonii i prowadzi do odkrycia mistycznej tajemnicy.

“

“Nasza rasa to symfonia oporu.” — Manuel Zapata Olivella

”

Kuchnia

Ajiaco santafereño – zupa z ziemniaków, kurczaka i guascas – to smak domu.

Bandeja paisa, czyli fasola, ryż, mięso, smażony banan i jajko, to kolumbijska obfitość na jednym talerzu.

Kawa kolumbijska to narodowy symbol rozpoznawany na całym świecie.

“

“Kolumbia to nie kraj – to gwałtowna namiętność.” — Fernando Vallejo

”

“Aquí la
magia
comienza
contigo”

Fot. Nubia Navarro (nubikini)/Pexels

Personaje histórico

Policarpa Salavarrieta, conocida como **La Pola**, fue una joven heroína y espía colombiana. Fue ejecutada en la Plaza Mayor, hoy llamada Plaza de Bolívar, por su participación en la causa independentista. Su voz desafiante y su valentía siguen inspirando generaciones.

Fuente de la imagen: Wikimedia Commons

Postać historyczna

Policarpa Salavarrieta, znana jako **La Pola**, była młodą bohaterką i szpieginą walczącą o niepodległość. Została stracona na głównym placu w Bogocie – dziś Plaza de Bolívar – za udział w rewolucyjnej sprawie. Jej odważny głos i nieugiętość do dziś inspirują kolejne pokolenia.

Źródło zdjęcia: Wikimedia Commons

“¡Pueblo indolente! ¡Cuán distinta sería hoy vuestra suerte si conocieseis el precio de la libertad!” — Policarpa Salavarrieta

“Ludu obojętny! Jakże inny byłby dziś twój los, gdybyś znał cenę wolności!” — Policarpa Salavarrieta

Curiosidad

Todo comenzó con una discusión por un florero prestado entre criollos y españoles. El incidente en la tienda de Llorente fue el pretexto para el levantamiento del 20 de julio de 1810 en Santa Fe (hoy Bogotá).

Ciekawostka

Wszystko zaczęło się od kłótni o pożyczony wazon między kreolami a Hiszpanami. Incydent w sklepie Llorente stał się pretekstem do powstania 20 lipca 1810 roku w Santa Fe (dzisiejsza Bogotá).

Escrito por: **Weronika Bazydło**

Autorka: **Weronika Bazydło**

**ENSEÑANDO EL
ESPAÑOL MEXICANO
CON DIEGO MÉNDEZ**

@MEXTALKI

***UCZĄC HISZPAŃSKIEGO
Z MĘKSYKU
Z DIEGO MÉNDEZEM***

Diego Méndez

Cómo nació la idea de crear tu canal en español y por qué decidiste enfocarte con expresiones mexicanas.

Claro, yo tuve un acercamiento para enseñar español cuando tenía 18 años. Estaba estudiando en Canadá en un programa de intercambio y para obtener un poco de dinero empecé a enseñar español en línea.

Yo ya había tenido un curso antes para hacer eso, entonces empecé a tener algunos alumnos. Pero en un momento un alumno en particular me preguntó si le podía explicar el verbo *chingar*, que es uno de los que más se ocupa en México...

Pues se identifica más también.

Exacto, es parte de nosotros y cuando escuchas tú ese verbo sabes que es mexicano o tiene influencia mexicana. Y le dije 'no te preocupes, mañana te voy a encontrar 10 videos de YouTube que te lo van a explicar.' No encontré absolutamente nada. Me sorprendió mucho. Y dije creo que aquí hay una oportunidad. Voy a hacer contenido para mis alumnos - en ese momento, tenía como 12 alumnos más o menos - y todos interesados en el español de México. Empecé a hacerlo y en un momento uno de estos videos se hizo un poco viral por así decirlo. Y dije aquí hay una buena oportunidad para expandir esto, quizás en un futuro hacer un negocio y así nació la idea. Fue por un alumno en particular.

@Mextalki

Skąd wziął się pomysł na stworzenie kanału po hiszpańsku i dlaczego postanowiłeś skupić się na meksykańskich wyrażeniach.

Oczywiście. Zaczęłem uczyć hiszpańskiego, kiedy miałem 18 lat. Studiowałem w Kanadzie w ramach programu wymiany i żeby dorobić trochę pieniędzy, zacząłem uczyć hiszpańskiego online.

Wcześniej już zrobiłem kurs przygotowujący do tego, więc zacząłem mieć kilku uczniów. W pewnym momencie jeden z nich zapytał mnie, czy mogę mu wytłumaczyć czasownik *chingar*, który jest jednym z najczęściej używanych w Meksyku, więc...

To też bardziej się z nim utożsamiamy.

Dokładnie. To część naszej tożsamości – kiedy słyszysz ten czasownik, wiesz, że to meksykański albo że ma meksykańskie wpływy. Powiedziałem mu wtedy: „Nie martw się, jutro znajdę ci dziesięć filmików na YouTube, które to wytłumaczą”. I nic – absolutnie nic nie znalazłem. Bardzo mnie to zaskoczyło. Pomyślałem: chyba jest tu jakaś szansa. Zaczęłem tworzyć treści dla moich uczniów – wtedy miałem ich około dwunastu – i wszyscy interesowali się hiszpańskim z Meksyku. Zaczęłem to robić i w pewnym momencie jeden z filmików stał się trochę wiralowy, że tak powiem. Pomyślałem: to dobra okazja, żeby to rozwinąć, a może w przyszłości zrobić z tego biznes. I tak właśnie narodził się ten pomysł – wszystko zaczęło się od jednego ucznia.

Llevas 7 años con el proyecto y ¿cuál ha sido la evolución más significativa desde que comenzaste este proyecto?

Pasó de ser solo contenido para mis estudiantes a convertirse más en un negocio donde nosotros ya tenemos a diferentes profesores enseñando, enfocados en el español mexicano y a crear una comunidad dentro de los que quieren aprender español. Tenemos para eso cursos grupales, tenemos club de conversación y también próximamente una experiencia inmersiva con alumnos que van a ir a México y los vamos a llevar ahí a pasear a diferentes lugares. Entonces se convirtió más ahora en una comunidad, no solamente creación de contenido.

Ahora, tu enfoque es muy específico con el español de México, ¿no? ¿Por qué crees que es importante enseñar esta variante regional mexicana?

Yo creo que ha habido un boom en cuanto al turismo en México en los últimos años después del COVID que fue algo que a nuestro negocio en particular nos ayudó mucho. Y muchas personas empezaron a estar interesadas en el español de México, pero se dieron cuenta que al llegar con el español que sabían, que habían aprendido en la escuela no era suficiente. No había como tal un recurso para aprender el español que se usa en las calles o quizás el acento, las expresiones, estos coloquialismos y por eso dije, solo me quiero enfocar en esas personas que quieren ir a México o que les interesa vivir ahí.

Tworzysz ten projekt już od siedmiu lat – jaka była największa zmiana od momentu, gdy zaczynałeś?

Zacząło się od zwykłych materiałów dla moich uczniów, a przerodziło się w coś większego – w biznes, w którym mamy już różnych nauczycieli uczących hiszpańskiego meksykańskiego, a także społeczność osób, które chcą się tego języka nauczyć. Prowadzimy kursy grupowe, mamy klub konwersacyjny, a wkrótce także program immersji, w ramach którego zabierzemy uczniów do Meksyku – żeby zwiedzali z nami różne miejsca. To już nie tylko tworzenie treści, ale prawdziwa społeczność.

Skupiasz się bardzo konkretnie na hiszpańskim z Meksyku, prawda? Dlaczego uważasz, że warto uczyć właśnie tej regionalnej odmiany?

Myślę, że po pandemii nastąpił boom turystyczny i wiele osób zaczęło interesować się hiszpańskim z Meksyku. Ale zauważyli, że kiedy już tu przyjeżdżają, to ten hiszpański, którego uczyli się w szkole, nie wystarcza. Brakowało materiałów do nauki tego, jak mówi się naprawdę – na ulicy, z lokalnym akcentem, z potocznymi wyrażeniami. I dlatego postanowiłem skupić się właśnie na osobach, które chcą pojechać do Meksyku albo tam zamieszkać.

¿Cómo fue tu experiencia de vivir en Polonia durante un año? ¿Y qué impacto tuvo en tu canal?

Realmente yo diría que es una de las mejores experiencias de mi vida. No me arrepiento en absoluto de haber venido para acá de haber pasado el proceso larguísimo que toma tener la residencia aquí. En cuanto a cómo afectó al canal, creo que me ayudó mucho también porque el hecho de que ya no esté en México y yo hago esto con un amigo.

Creo que un poco fue positivo en el aspecto de que tuve que encontrar otra forma para poder contribuir estando tan lejos de México y fue ahí cuando empezamos con otros proyectos dentro del canal encontrar otro formato para la creación de contenido que no me involucrara a mí estar en México y fue un formato que fue bien aceptado por los seguidores. Pero también afectó porque dentro de lo que hago, también hago un podcast y obviamente la calidad de grabar cuando estoy en persona con mi amigo es muy diferente a la química que hay cuando es en video: mil veces mejor en persona. Entonces sí siento que afectó un poquito, pero bueno, fue algo bueno y algo malo.

¿Qué diferencias notaste de cómo aprenden el español los europeos y los americanos o canadienses?

No creo que haya diferencias significativas, pero lo que sí noté y que eso a mí me voló un poco la cabeza es que la gran mayoría de personas que empezaron a aprender español aquí fue a través de la música. No necesariamente por la influencia, por ejemplo, Estados Unidos es por la influencia de tengo trabajadores mexicanos, tengo amigos mexicanos, vivo muy cerca de la frontera - es más ese tipo de influencia. Pero aquí es más porque les gusta el reggaetón, la música hispana y así es como aprenden un poquito más ellos.

Jak wspominasz rok spędzony w Polsce? I jaki miało to wpływ na twój kanał?

To była jedna z najlepszych przygód w moim życiu. W ogóle nie żałuję, że tu przyjechałem i że przeszedłem całą długą procedurę uzyskania karty pobytu.

Co do kanału – myślę, że to miało pozytywny wpływ. Bo skoro nie byłem już w Meksyku, musiałem znaleźć inny sposób, żeby się angażować – robię to z przyjacielem. Zaczęliśmy tworzyć inne formaty treści, które nie wymagały mojej obecności w Meksyku, i zostały one bardzo dobrze przyjęte przez naszych odbiorców. Ale były też minusy – bo prowadzimy też podcast i wiadomo, że kiedy nagrywasz z kimś na żywo, w jednym miejscu, to ta chemia jest zupełnie inna. Wideo na odległość to już nie to samo. Więc trochę to wpłynęło negatywnie, ale z drugiej strony – dało też nowe możliwości.

Czy zauważyłeś różnice w tym, jak uczą się hiszpańskiego Europejczycy, a jak Amerykanie lub Kanadyjczycy?

Nie powiedziałbym, że są ogromne różnice, ale jedna rzecz naprawdę mnie zaskoczyła: większość osób tutaj zaczynała naukę przez muzykę. W Stanach Zjednoczonych to często kwestia wpływów kulturowych – mam sąsiadów Meksykanów, mieszkam blisko granicy itd. A tutaj chodzi raczej o to, że ktoś lubi reggaetón, hiszpańskojęzyczną muzykę – i tak zaczyna naukę.

Dentro de los diferentes niveles que enseñas, ¿cómo estructuras tu contenido para que sea útil en cada etapa del aprendizaje?

Yo honestamente me enfoco un poco más en los estudiantes que ya tienen nociones intermedias del idioma porque me gusta más hacer o seguir un tipo específico de formato, entonces no me enfoco mucho yo en estudiantes básicos, sino intermedios o avanzados.

Uczysz osoby na różnych poziomach. Jak strukturyzujesz treści, żeby były dopasowane do każdego etapu?

Szczerze mówiąc, bardziej skupiam się na uczniach na poziomie średnio zaawansowanym i zaawansowanym, bo lubię tworzyć konkretny typ treści. Nie tworzę zbyt wiele materiałów dla początkujących.

Muchas personas disfrutan de aprender modismos cada que uno conoce diferentes lenguas ¿Cuál es tu expresión favorita en español y por qué?

Me encanta esta, no sé si se va a censurar o no, pero me gusta "chingue su madre", porque es cuando "estás harto de algo" y dices "chingue su madre", o cuando dices "ya no importa nada, vamos a hacerlo" -- "chingue su madre". Me gusta. Se hace muy mexicana y aplica para muchas situaciones: "chingue su madre, vamos a hacerlo".

Wiele osób lubi uczyć się idiomów przy poznawaniu nowych języków. Jak jest twoje ulubione wyrażenie po hiszpańsku i dlaczego?

Uwielbiam to – nie wiem, czy to się ocenzuruje czy nie – ale lubię powiedzenie „chingue su madre”, bo to takie „mam już dość, mam to gdzieś, robimy to!”. Bardzo meksykańskie, pasuje do wielu sytuacji – „chingue su madre, zróbmy to!”

¿Cuál es el comentario de tu canal o una experiencia de algún estudiante que te haya marcado más?

La tengo, no la tengo ni siquiera que pensar, fue con un estudiante polaco de hecho. Él empezó, él tiene sus negocios en línea y todo, y él era mi alumno. Y en un momento él fue el que me metió la idea de hacer algo con esto que estaba creando y le agradezco muchísimo, de hecho él vive en Toruń y lo fui a visitar y todo. Es una persona maravillosa. Me impulsó mucho. De hecho me recomendó algunos libros para empezar - yo no sabía nada de cómo hacer un negocio o nada, entonces yo creo que esa fue la experiencia que más me marcó de un alumno.

Ahora que regresas a México, ¿cómo planteas adaptar o expandir tu contenido?

Muy buena pregunta. Yo creo que me gusta mucho el formato de las entrevistas, seguir con los podcasts. Me gustaría viajar a lugares bonitos en México para que la gente conozca. Creo que mi canal también sirve para ser un embajador de México, poder demostrar lo bonito del país. Pero es que también me da cuenta que aquí las personas cuando hablan de México piensan más un poco en la parte mala, que desafortunadamente sí tenemos, pero no es lo más representativo del país y quiero mostrar qué es lo que realmente sí nos define.

Entonces, ¿tienes planes de integrar aspectos culturales, históricos, gastronómicos?

Sí, claro, sí en un futuro, por ahora es simplemente la parte lingüística. Pero bueno, el aprender un idioma también involucra la cultura y es algo que sí planeo integrar poco a poco en el canal.

Czy masz jakiś komentarz z kanału albo historię ucznia, która szczególnie cię poruszyła?

Tak – od razu wiem, która. To był mój polski uczeń. Prowadzi swoje biznesy online i był moim uczniem. To on podsunął mi pomysł, żeby coś z tym wszystkim zrobić. Bardzo mu za to dziękuję – mieszka w Toruniu, nawet go odwiedziłem. Wspaniały człowiek. Bardzo mnie zmotywował. Polecił mi też książki, od których zacząć – ja nie miałem wcześniej pojęcia o prowadzeniu biznesu, więc to była dla mnie bardzo ważna lekcja.

Teraz, gdy wracasz do Meksyku, jak planujesz rozwijać swój kanał?

Świetne pytanie. Bardzo lubię wywiady i podcasty – chcę kontynuować ten format. Chciałbym też podróżować po Meksyku i pokazywać piękne miejsca. Myślę, że mój kanał może też pełnić rolę ambasadora Meksyku – chcę pokazać, jak piękny jest nasz kraj. Bo zauważyłem, że kiedy tu w Polsce mówi się o Meksyku, to ludzie często myślą tylko o negatywnych rzeczach. A to nie jest prawdziwy obraz naszego kraju – chcę pokazać to, co nas naprawdę definiuje.

Czyli masz też plany, żeby wprowadzić elementy kulturowe, historyczne, kulinarne?

Tak, oczywiście – w przyszłości. Na razie skupiam się głównie na języku, ale nauka języka zawsze wiąże się z kulturą, więc z czasem na pewno to dodam.

Ahora, hay muchos canales que enseñan español, ¿qué hace único el tuyo?

Lo que he escuchado, mucho de lo que nos siguen, es la autenticidad porque nosotros no tenemos tapujos, no tenemos restricciones en la forma como hablamos. Yo hago este contenido con mi amigo y preferimos no tener -- porque no tenemos monetizado las plataformas; no les gustan las plataformas cuando decimos groserías o sabes, estas palabras fuertes que muchos otros creadores censuran -- nosotros preferimos que el algoritmo nos afecte por eso y no estar monetizados, pero que las personas que sí siguen ese canal y que saben lo que hacemos siempre nos dicen: "yo escucho su canal por lo auténtico, porque son divertidos, porque realmente sí explican las cosas que otros creadores no se atreven a hacer."

¿Y qué consejo le darías a la gente que quiere aprender español, pero creen que van muy lentos o es muy difícil?

Consíguelte una pareja mexicana. Yo creo que no hay mejor forma. He visto mil veces como alguien que está aprendiendo español, cuando ya vive con un mexicano o con una mexicana por supuesto, su español mejora de una forma drástica. Eso y también por supuesto ir a México las veces que se pueda.

Oye, muchas gracias por la entrevista, te deseamos mucha suerte en tu regreso y ojalá regreses pronto a Polonia, aquí te estaremos esperando.

Con muchísimo gusto, muchísimas gracias a ustedes.

Jest wiele kanałów do nauki hiszpańskiego – co wyróżnia twój?

To, co słyszę od naszych widzów, to że jesteśmy autentyczni. Nie mamy filtrów, nie cenzurujemy się w sposobie mówienia. Tworzę ten kanał z przyjaciółmi i nie zależy nam na monetyzacji – platformy nie lubią przekleństw czy mocnych słów, więc wielu twórców je cenzuruje. My wolimy, żeby algorytm nas trochę ucinął, niż żebyśmy musieli się ograniczać. I nasi odbiorcy to doceniają – mówią, że nas słuchają, bo jesteśmy szczerzy, zabawni i mówimy o tym, o czym inni nie mają odwagi mówić.

I na koniec – jaka byłaby twoja rada dla tych, którzy chcą się uczyć hiszpańskiego, ale czują, że idzie im wolno albo że to zbyt trudne?

Znajdźcie sobie meksykańskiego partnera. Serio – to najlepszy sposób. Widziałem to tysiące razy: ktoś zaczyna uczyć się hiszpańskiego, zamieszkuje z Meksykaninem lub Meksykanką – i jego poziom skacze błyskawicznie. I oczywiście – jeździć do Meksyku tak często, jak się da.

Bardzo dziękujemy za rozmowę, życzymy powodzenia w powrocie i mamy nadzieję, że szybko znów wrócisz do Polski – będziemy tu na ciebie czekać.

Z wielką przyjemnością. Dziękuję wam bardzo!

Por: J. Walle

Przeprowadził: J. Walle

SPEAK BUSINESS WITH CONFIDENCE

Book Your Free 20-Minute
Consultation Today
Let's talk about your goals
and create a custom
learning plan.

MY SERVICES

- ✓ Expert C2-level teacher with years of professional coaching
- ✓ Fully online with flexible scheduling
- ✓ Real-world content from top publications
- ✓ Customized lessons for your industry and goals

LEARN MORE

AGNIESZKA@AGNIESZKAKUSMIERCZYK.COM
TELEPHONE: +48 600 286 541

SABO TACO

LOS SABORES DE MÉXICO
SMAKI MEKSYKU

En Polonia, el sábado es día de tacos. Pero el sábado 12 de julio fue más que eso: fue una gran celebración de todos los sabores y ritmos mexicanos. Organizado por la Embajada de México en colaboración con Carrefour, el evento Sabo Taco tuvo lugar en Carrefour Arkadia y dio inicio a la quincena mexicana en todas las tiendas Carrefour. ¡La comida tradicional mexicana, la música popular y los bailes impresionantes llegaron a Varsovia!

El evento comenzó con mucha energía: los bailes folclóricos pusieron a México "en la piel". El grupo de danza **Monarka Mex Folk** animó al público con gran carisma. Los espectadores quedaron especialmente impresionados por los vestidos de las bailarinas: abundantes, coloridos, vibrantes. Tres bailarinas presentaron diferentes estilos de faldeo y danzas con pasos rápidos, rítmicos y eléctricos.

W Polsce w soboty jemy tacos. Jednak sobota 12 lipca była czymś więcej – była wielkim świętem wszystkich smaków i rytmów Meksyku. Wydarzenie Sabo Taco, zorganizowane przez Ambasadę Meksyku we współpracy z Carrefour, odbyło się w Carrefour Arkadia i zainaugurowało meksykańską piętnastodniową akcję promocyjną we wszystkich sklepach sieci. Tradycyjna meksykańska kuchnia, muzyka ludowa i widowiskowe tańce zawitały do Warszawy!

*Wydarzenie rozpoczęło się z przystupem – tańce folklorystyczne pozwoliły naprawdę poczuć Meksyk na własnej skórze. Zespół taneczny **Monarka Mex Folk** porwał publiczność swoim charyzmatycznym występem. Szczególne wrażenie zrobiły stroje tancerek – obfite, kolorowe, pełne życia. Trzy tancerki zaprezentowały różne style ruchu spódnicą i tańce o szybkich, rytmicznych i energicznych krokach.*

Za oprawę muzyczną odpowiadał zespół mariachi **Mariachi Real**. I cóż to była za muzyka! Trio wykonało zarówno tradycyjny, jak i popularny repertuar, który rozgrzało atmosferę i w ciągu zaledwie godziny przeniósł nas prosto na ulice Meksyku. Rytm zachęcał do zabawy, tańca i zapomnienia o codziennych troskach.

Jego Ekscelencja Ambasador Meksyku, **Juan Sandoval**, zaszczylił wydarzenie swoją obecnością. Z serdecznością i charakterystyczną dla Ameryki Łacińskiej otwartością zwrócił się do publiczności. Przedstawił ideę Sabo Taco: soboty z tacos w Polsce jako nową tradycję łączącą dwie kultury. Podziękował sieci Carrefour za współpracę w przybliżaniu meksykańskiej kultury polskiemu odbiorcy.

La música corrió a cargo del grupo de mariachis **Mariachi Real**. ¡Y qué música fue! El trío ofreció un repertorio tanto tradicional como popular, que calentó el ambiente y en apenas una hora nos transportó directamente a las calles de México. Los ritmos invitaron a disfrutar, a bailar y a dejar los pesares atrás.

El excelentísimo embajador de México, **Juan Sandoval**, honró el evento con su presencia. Se acercó al público con calidez y esa cercanía tan característica de América Latina. Presentó la idea de Sabo Taco: un sábado de tacos en Polonia, una nueva tradición que une dos culturas. Agradeció a Carrefour por su colaboración para acercar la cultura mexicana al público polaco.

Tras tanta alegría, llegó el momento de saborear la comida mexicana. Dos chefs prepararon platos típicos: tacos y burritos, nachos con auténtico guacamole y una variedad de salsas para todos los gustos, desde suaves hasta picantes. Además, se compartieron recetas de los platillos más famosos para que cada quien pudiera recrear la fiesta mexicana en casa.

Po takiej dawce radości przyszedł czas na smakowanie meksykańskich potraw. Dwóch szefów kuchni przygotowywało klasyczne dania: tacos i burritos, nachos z autentycznym guacamole oraz różnorodne salsy – od łagodnych po ostre. Udostępniono również przepisy na najsłynniejsze meksykańskie potrawy, aby każdy mógł zorganizować własną fiestę w domowym zaciszu.

El verano en Polonia está lejos del calor mexicano, pero con eventos como este podemos sentir un poco más del sol, de la fiesta latina, de los sabores, colores y sonidos de México. En Polonia, México simboliza lo sabroso, lo vibrante, lo exótico. Por eso hay una expresión en polaco que resume perfectamente el espíritu del evento: ¡Ale Meksyk! (¡Qué rico México!).

Polskie lato dalekie jest od meksykańskiego upału, ale dzięki takim wydarzeniom możemy poczuć choć odrobinę słońca, latynoskiej fiesty, meksykańskich smaków, kolorów i dźwięków. W Polsce Meksyk kojarzy się z czymś pysznym, żywiołowym, egzotycznym. Dlatego po polsku istnieje wyrażenie, które doskonale oddaje ducha tego wydarzenia: Ale Meksyk!

Autoría y fotos: **Weronika Bazydło**

Tekst i zdjęcia: **Weronika Bazydło**

vistularte.pl

KULTURA | SZTUKA | HISTORIA | NAUKA | TRENDY | SIECI SPOŁECZNOŚCIOWE
CULTURA | ARTE | HISTORIA | CIENCIA | TENDENCIAS | REDES SOCIALES

VISTULARTE

A wide-angle photograph of a beach at sunset. The sun is a large, bright, glowing orb in the upper right quadrant of the sky, casting a warm, golden light over the entire scene. The sky is filled with soft, wispy clouds. In the foreground, the sand is textured with ripples and small dark spots. A few small, dark, scrubby bushes are scattered across the middle ground. In the distance, a range of low, hazy mountains is visible on the horizon.

FUERTEVENTURA

LA ISLA CANARIA MÁS ANTIGUA

NAJSTARSZA WYSPA KANARYJSKA

Anna Kraus

Las trece islas situadas frente a la costa occidental de África han sido conocidas históricamente como las Islas Afortunadas. Hoy las llamamos Islas Canarias. En este artículo te hablaré de la más antigua de ellas: Fuerteventura, y de su pequeña vecina, la isla de Lobos.

Texto y fotos: Anna Kraus

Trzynaście wysp położonych u zachodniego wybrzeża Afryki w przeszłości było nazywane Szczęśliwymi. Obecnie mówimy o nich wyspy Kanaryjskie. W tym artykule opiszę wam najstarszą z nich: Fuertaventurę i jej maleńką sąsiadkę Lobos.

Tekst i zdjęcia : Anna Kraus

Fuerteventura es la isla más antigua del archipiélago canario: se formó hace unos 21 millones de años como resultado de una prolongada actividad volcánica bajo el lecho del Atlántico. Hoy en día, la isla está dominada por un macizo volcánico. Su punto más alto, el Pico de la Zarza, alcanza los 807 metros sobre el nivel del mar. En primavera, las tormentas del desierto traen consigo arena del Sáhara, y al deambular por las dunas —tan abundantes en Fuerteventura— uno puede sentirse como en pleno desierto.

Antiguamente se la conocía como **Planaria**. Cuenta la leyenda que el nombre actual, Fuerteventura, se lo dio Jean de Béthencourt, un noble francés que conquistó la isla a comienzos del siglo XV por orden del rey de Castilla. El objetivo oficial de su expedición era cristianizar a los guanches. Sin embargo, estos pronto se dieron cuenta de que los europeos querían convertirlos en esclavos, y comenzaron a resistirse. Al final, Jean de Béthencourt resumió su empresa como una «fuerte aventura».

***Fuerteventura** jest najstarszą wyspą wchodzącą w skład Wysp Kanaryjskich – powstała 21 milionów lat temu na skutek długotrwałej aktywności wulkanicznej pod dnem Atlantyku. Do dziś nad wyspą dominuje masyw wulkaniczny. Najwyższy szczyt, Pico de la Zarza, liczy 807 m n.p.m. Wiosną burze piaskowe niosą na wyspę piasek z Sahary. Błądząc po wyspach, których na Fuerteventura nie brakuje, można poczuć się jak na pustyni.*

*W starożytności nazywano ją **Planaria**. Legenda mówi, że nazwę Fuerteventura nadał jej Jean de Béthencourt, francuski szlachcic, który na zlecenie hiszpańskiego króla podbił wyspę na początku piętnastego wieku. Oficjalnym celem jego wyprawy była chrystianizacja miejscowego ludu Guanczów. Jednak Guanczowie szybko zorientowali się, że Europejczycy chcą ich zmienić w niewolników i zaczęli stawiać im opór. Ostatecznie, Jean de Béthencourt podsumował swoją wyprawę jako "mocną przygodę", czyli fuerte aventura.*

Anna Kraus

En el pueblo de **La Oliva** se puede admirar la casa construida por la familia Béthencourt en el siglo XVII, conocida como la Casa de los Coroneles. En su día fue una de las residencias más elegantes de la isla, y los vecinos más humildes solían decir que tenía tantas ventanas como días tiene el año.

La capital de la isla es **Puerto del Rosario**, pero la ciudad más interesante es **Corralejo**, situada en el extremo norte. Cuenta con un extenso puerto deportivo y una amplia oferta de bares, restaurantes, discotecas y tiendas. En el parque cercano se pueden admirar las magníficas dunas y relajarse en las playas de arena. Además, Corralejo atrae a surfistas de toda Europa.

W miasteczku **La Oliva** można podziwiać dom wzniesiony przez rodzinę Béthencourt w siedemnastym wieku. Znany jest on jako dom pułkowników. Niegdyś był jednym z najelegantszych domów na wyspie, a ubodzy mieszkańcy mawiali, że ma tyle okien, ile jest dni w roku.

Stolicą wyspy jest **Puerto del Rosario**, ale najciekawszym miastem jest położone na północnym skraju wyspy **Corralejo**. Znajduje się tam rozległa marina. Nie brakuje barów, restauracji, dyskotek i sklepów. W pobliskim parku podziwiać można wspaniałe wydmy i odpoczywać na piaszczystych plażach. Ściągają też tutaj surferzy z całej Europy.

Anna Kraus

Anna Kraus

Anna Kraus

Anna Kraus

Anna Kraus

Anna Kraus

Anna Kraus

Desde Corralejo se puede tomar un barco o ferry hacia la diminuta y deshabitada isla de **Lobos**, que es reserva natural desde 1982. La isla debe su nombre a un mamífero marino de la familia de las focas, al que los canarios llaman «lobo marino» (la foca monje del Mediterráneo).

Por desgracia, este mamífero ya no habita en Lobos. Sin embargo, se puede observar una gran variedad de especies de aves y una vegetación única en Canarias. Vale la pena subir a la cima de la Caldera de la Montaña, hacer una sesión fotográfica entre las lagunas de Las Lagunitas y luego tomar un café en El Puertito, donde se conservan reliquias de antiguas cabañas de pescadores.

Personalmente, recomiendo visitar Fuerteventura durante el invierno europeo. En esa época no hay aglomeraciones de turistas, por lo que se puede explorar y disfrutar de la playa con tranquilidad. Sólo hay que estar preparado para el viento, pues el nombre de Fuerteventura también está asociado a sus fuertes vientos.

*Z Corralejo można popłynąć łódką lub promem na maleńką, niezamieszkaną wyspę **Lobos**, która od 1982 roku jest rezerwatem przyrody. Swoją nazwę wyspa zawdzięcza gatunkowi ssaka z rodziny fokowatych, który przez kanaryjczyków jest nazywany "lobo marino" ("mniszka śródziemnomorska").*

Niestety, ssak ten nie mieszka już na Lobos. Zobaczyć tu można jednak wiele różnych gatunków ptaków i unikatową kanaryjską roślinność. Warto wspiąć się na szczyt Caldera de la Montaña, zrobić sesję zdjęciową pośród stawów Las Lagunitas, a potem wypić kawę w El Puertito, gdzie zachowały się reliktury rybackich chat.

Osobiście polecam wyjazd na Fuertaventurę w czasie europejskiej zimy. Nie ma wówczas tłumów turystów, więc można swobodnie zwiedzać i plażować. Trzeba się tylko przygotować na wietrzną pogodę. Ostatecznie nazwa Fuertaventura wiąże się także z silnym wiatrem.

Anna Kraus

MAKE UP
EVENTS & PARTIES

MAKIJAZ

NA IMPRESZY FIRMOWE

dobrogowskamakeup

WARSAW · POLAND

dobrogowska.studio@gmail.com

+48 510 787 964

Publicidad
REKLAMA
vistularte@gmail.com

Publicidad
REKLAMA
vistularte@gmail.com

BAILE DE LA VIDA Y
CANCION DE LA MUERTE:
HISTORIA DE LOS
APACHES

TANIEC ŻYCIA I PIEŚŃ ŚMIERCI:
**HISTORIA
APACZOW**

Todos los matones del patio querían ser Cochise cuando, en los años sesenta, se emitió la serie de televisión *Broken Arrow*. La historia de la amistad entre el jefe apache Cochise y el estadounidense Jeffords, aunque muy novelada, se basaba en hechos reales. Para los polacos que vivían detrás del Telón de Acero, la serie fue la primera oportunidad de conocer algo sobre los apaches, un pueblo valiente que habitaba en Norteamérica.

Gracias al libro *La danza de la vida y la canción de la muerte. La historia de los apaches Cochise y Geronimo*, de Zofia Kozimor, por fin contamos con un compendio sólido de conocimientos sobre los apaches chiricahuas, que hasta el siglo XX habitaron los actuales estados de Estados Unidos —Arizona y Nuevo México— y de México —Sonora y Chihuahua—.

Każdy łobuziak na podwórku chciał być Cochisem, kiedy w latach 60. telewizja nadawała serial "Złamana strzała". Opowieść o przyjaźni apackiego wodza Cochise'a i Amerykanina Jeffordsa, choć mocno fabularyzowana, oparta była na prawdziwych wydarzeniach. Dla Polaków, żyjących za żelazną kurtyną, serial był pierwszą okazją, by dowiedzieć się czegoś o Apaczach, walecznym ludzie żyjącym w Ameryce Północnej.

Dzięki książce "Taniec życia i pieśń śmierci. Historia Apaczów Cochise'a i Geronima" autorstwa Zofii Kozimor nareszcie dostajemy solidne kompendium wiedzy na temat Apaczów Chiricahua, którzy do XX wieku działali na terenie obecnych stanów USA: Arizony i Nowego Meksyku oraz Meksyku: Sonory i Chihuahua.

Frank Randall

Basándose en estudios en inglés y francés —incluidas publicaciones clave de Edwin Sweeney, quien investigó en archivos mexicanos—, Kozimor nos ofrece una historia de los chiricahuas desde sus primeros encuentros con los españoles en el siglo XVI hasta la vida actual en la reserva de Mescalero, en Estados Unidos.

Opierając się na angielsko i francusko-języcznych opracowaniach (w tym kluczowych publikacjach Edwina Sweeneya, który przebadiał archiwa meksykańskie), Kozimor przedstawia nam historię chiricahua od ich pierwszych spotkań z Hiszpanami w szesnastym wieku aż do współczesnego życia w rezerwacie Mescalero w USA.

Frank Randall

Sin embargo, el énfasis se pone en el siglo XIX y en dos figuras emblemáticas: Cochise y Gerónimo, quienes representaban dos actitudes diferentes frente a la integración con los blancos. Cochise, tras años de lucha contra mexicanos y amerindios, decidió deponer las armas y, con la colaboración de Jeffords, propició la creación de la reserva chiricahua bajo términos apaches. Gerónimo, al no creer posible la convivencia con los blancos tras la muerte de Cochise, condujo repetidamente a sus seguidores fuera de las reservas. El destino de estos fugitivos era la cordillera de la Sierra Madre, en México.

Nacisk kładzie jednak na wiek XIX i dwie ikoniczne postaci: Cochise'a i Geronima, którzy reprezentowali dwie odmienne postawy wobec integracji z białymi. Cochise po latach walk z Meksykanami i Amerykanami, zdecydował się złożyć broń i przy udziale Jeffordsa doprowadził do stworzenia rezerwatu Chiricahua na warunkach apackich. Geronimo, nie wierząc w możliwość współpracy z białymi po śmierci Cochise'a, wielokrotnie wyprowadzał swoich zwolenników z rezerwatów. Celem uciekinierów było pasmo górskie Sierra Madre w Meksyku.

Desde allí, para sobrevivir bajo la amenaza constante de los ejércitos de dos países, los hombres de Gerónimo saquearon a los granjeros mexicanos. Finalmente, Gerónimo se rindió a los estadounidenses en 1886, aunque los últimos apaches chiricahuas se refugiaron en las inaccesibles regiones de la Sierra Madre hasta la década de 1930.

Kozimor no se centra únicamente en la historia; incorpora hábilmente temas etnográficos a su relato, hablándonos de las creencias de los apaches, el aspecto de sus asentamientos, su estilo de vida y sus rituales (incluidos los sangrientos). Lo que más me llamó la atención fue el capítulo dedicado a las mujeres apaches, quienes eran mucho más independientes en comparación con las mujeres blancas del siglo XIX. Se asociaban con hombres, gestionaban propiedades, participaban en reuniones comerciales y tribales, e incluso en ocasiones formaban parte de expediciones de guerra. Las guerreras más famosas fueron Lozen y Guyan.

Stamtąd - by przeżyć w warunkach ciągłego zagrożenia przez wojska dwóch krajów - ludzie Geronima łupili meksykańskich rolników. Ostatecznie, Geronimo poddał się Amerykanom w 1886 roku, ale ostatni Apacze Chiricahua kryli się w niedostępnych rejonach Sierra Madre aż do lat 30. XX wieku.

Kozimor nie skupia się jedynie na historii. Umiejętnie włącza do swojej opowieści wątki etnograficzne, opowiadając o wierzeniach Apaczów, wyglądzie ich osad, stylu życia i rytuałach (także tych krwawych). Najciekawszy dla mnie był rozdział o apackich kobietach, które w porównaniu z białymi kobietami w XIX wieku były bardzo niezależne. Miały partnerskie relacje z mężczyznami. Zarządzały majątkiem, uczestniczyły w handlu i w naradach plemiennych, a niekiedy także w wyprawach wojennych. Najśłynniejszymi wojowniczkami były Lozen i Guyan.

Una de las grandes fortalezas del libro son sus ilustraciones. Fotografías contemporáneas muestran los paisajes de Arizona y Nuevo México, así como un ritual denominado «Danza del Espíritu de la Montaña». Las imágenes históricas provienen del álbum de Frank Randall, quien fotografió a los apaches de Geronimo tras deponer las armas, así como a los habitantes de las reservas durante las décadas de 1880 y 1890. En las fotografías de Randall, incluidas también en este artículo, se observa a un pueblo derrotado y triste, pero lleno de dignidad. En la portada del libro aparece Geronimo, disfrazado de indio estereotipado para burlarse de los blancos. Su expresión facial parece decir: «Nunca me rendiré».

Contrariamente a los estereotipos estadounidenses, los apaches no eran salvajes que vivían como en la Edad de Piedra. Hablaban varios idiomas con gran soltura, entre ellos el español. Además, eran excelentes curtidores y disfrutaban vendiendo sus pieles para obtener ingresos a través del comercio. Ya en el siglo XV comerciaban con los aztecas.

Escrito por: Anna Kraus
Fotos: Frank Randall

Wielką zaletą książki są ilustracje. Współczesne fotografie pokazują krajobrazy Arizony i Nowego Meksyku a także obrzęd zwany "Taniec Duchów Gór". Fotografie historyczne pochodzą z albumu Franka Randalla, który fotografował Apaczów Geronima po tym jak złożyli broń a także mieszkańców rezerwatów w latach 80. i 90. XIX wieku. Na fotografiach Randalla, które zamieszczamy także w tym artykule, widzimy ludzi pokonanych, smutnych, ale pełnych godności. Na okładce książki widzimy zaś Geronima, który przebrał się za stereotypowego Indianina, żeby zakpić z białych. Jego wyraz twarzy mówi : Nigdy się nie poddam.

Wbrew amerykańskim stereotypom, Apacze nie byli dzikusami żyjącymi jak w epoce kamienia. Biegle posługiwali się wieloma językami, w tym hiszpańskim. Byli również doskonałymi garbarzami i chętnie sprzedawali swoje skóry, aby uzyskać dochody z handlu. Już w XV wieku handlowali z Aztekami.

Autorka : Anna Kraus
Zdjęcia : Frank Randall

Frank Randall

ZOFIA KOZIMOR

Taniec życia i pieśń śmierci

HISTORIA APACZÓW
COCHISE'A I GERONIMA

REVISA NUESTROS NUMEROS ANTERIORES

SPRAWDŹ NASZE POPRZEDNIE WYDANIA

México

Embajada de México en Polonia
Ambasada Meksyku w Polsce

Lunes - Viernes
Poniedziałek - Piątek
9:00am - 17:00pm
Plus 20
Piętno 20

Teléfono: +48 22 30 28 00
Email: info@mexico.pl

ALEBRIJES

LA FANTÁSTICA
IMAGINACIÓN MEXICANA

FANTAZYJNA MEKSYKAŃSKA
WYOBRAZANIA

Czy gdybyś mógł wyobrazić sobie zmieszanie dwóch zwierząt razem, jakie stworzenie by z tego wyszło? Jaką fantastyczną istotę byś stworzył? Te kolorowe, żywe, amorficzne postacie to **alebrijes**. Alebrije to rodzaj meksykańskiego rękodzieła pochodzącego ze stanu Oaxaca. Nie mają jednej konkretnej formy. Są wytworem wyobraźni artysty, który łączy cechy dwóch (lub więcej) zwierząt, na przykład głowę jednego i ciało drugiego.

Alebrijes tworzy się z papieru lub kartonu, a następnie maluje żywymi kolorami. W Oaxace rzeźbi się je z drewna kopalowego. Każda postać wygląda nieco zabawnie, komicznie, sympatycznie. Wszystkie przyciągają uwagę i wywołują radość. Alebrijes są robione ręcznie na różne okazje: targi, festiwale, święta. Dziś można je również oglądać na wystawach, w muzeach. Zajmują przestrzeń pomiędzy sztuką tradycyjną a nowoczesną.

¿Y si pudieras imaginar una mezcla de dos animales, cuál criarías? ¿Qué criatura fantástica fabricarías? La creación colorida, vibrante y amorfa se llama **alebrije**. El alebrije es un tipo de artesanía mexicana originaria del estado de Oaxaca. No tiene una forma específica: el producto final es el resultado de la imaginación del artista, que mezcla dos animales distintos, por ejemplo, la cabeza de uno y el cuerpo de otro.

El alebrije se fabrica con cartón o papel y se pinta con colores llamativos. En Oaxaca se tallan en madera de copal. Cada criatura parece un poco cómica, divertida, chistosa. Todas llaman la atención y transmiten mucha alegría. Los alebrijes se elaboran para distintas celebraciones: ferias, festivales, fiestas populares. Hoy en día, se exhiben en galerías y museos, ocupando un espacio que une el arte moderno con la tradición popular.

La exposición de los alebrijes en la
Vitrina Cultural de la Embajada de
Mexico en Varsovia.

Fotos: Weronika Bazydło

Wystawa alebrijes w Witrynie Kulturalnej
Ambasady Meksyku w Warszawie.

Zdjęcia: Weronika Bazydło

El padre de los alebrijes es Pedro Linares López. Fue un artista mexicano que soñó con estos animales extraños cuando estaba enfermo e inconsciente. En su sueño, caminaba por un bosque y veía cómo los animales se transformaban en criaturas fantásticas. Todos ellos gritaban: "¡Alebrijes, alebrijes, alebrijes!" Gracias a ese sueño que tuvo en 1936, Pedro comenzó a diseñar figuras y construir sus esculturas únicas. Sus primeros clientes descubrieron su arte. La cineasta Judith Bronowski admiró tanto su trabajo que produjo y dirigió un documental sobre él titulado "Artesano cartonero" (1975).

Desde gatos, perros, gallos y osos hasta colibríes, serpientes y ajolotes, no hay límites ni reglas para crear un alebrije. Deja que tu imaginación salve te guíe en las formas, combinaciones, colores y rostros extraordinarios. Deja que el proceso te brinde alegría y una sonrisa. Deja que tus sueños te inspiren. Escucha tu intuición y regresa a tu infancia, cuando crear y colorear era el pasatiempo más puro y feliz. Así podrás reconectar con tu alma artística, gracias a la cultura mexicana.

Ojcem alebrijes był meksykański artysta Pedro Linares López. Gdy zapadł na chorobę i był nieprzytomny, przśniły mu się dziwne zwierzęta. We śnie szedł przez las i widział, jak zwierzęta przekształcają się w fantastyczne stworzenia. Wszystkie te senne istoty krzyczały: ¡Alebrijes, alebrijes, alebrijes! Dzięki temu niezwykłemu snowi z 1936 roku Pedro zaczął tworzyć swoje niepowtarzalne rzeźby. Jego pierwszymi klientami byli miłośnicy rękodzieła, a reżyserka Judith Bronowski tak zachwyciła się jego pracami, że nakręciła o nim film dokumentalny pt. Artesano cartonero (1975).

Od kotów, psów, kogutów i niedźwiedzi po kolibry, węże i aksolotle – nie ma żadnych ograniczeń przy tworzeniu alebrije. Pozwól, by poniosła cię wyobraźnia: dobieraj kształty, zestawiaj zwierzęta, maluj niezwykle kolory i twarze. Niech sam proces tworzenia przyniesie ci radość i uśmiech. Niech twoje sny cię inspirują. Wsłuchaj się w intuicję i powróć do dzieciństwa, kiedy rysowanie i kolorowanie było najczystsza i najszcześniejszą formą zabawy. Dzięki tej meksykańskiej tradycji, możesz nawiązać kontakt ze swoją artystyczną duszą.

Escrito por: **Weronika Bazydło**

Autorka: **Weronika Bazydło**

VISTULARTE

Siguenos en nuestras redes sociales.
Obserwuj nas w mediach społecznościowych.

www.vistularte.pl

vistularte@gmail.com

